

SADAŽAJ:

Uvod.....	3
Usmeno komuniciranje u policiji.....	4
Razgovaranje kao način komuniciranja u policiji.....	4
Sastanci kao organizaciona forma komuniciranja u policiji.....	6
Pregovaranje kao način komuniciranja u policiji.....	9
Načela policijskog pregovaranja.....	9
Pregovaračka komunikacija u policiji.....	10
2.2.3. Veština aktivnog slušanja.....	10
Pisano komuniciranje u policiji.....	12
Kancelarijsko poslovanje u policiji.....	13
Odnosi policije i medija.....	15
Odnosi policije i javnosti.....	16
Odnosi sa javnošću – public relations.....	21
Zaključak.....	22
Literatura.....	23

Uvod

Komuniciranje je proces razmene informacija, ideja ili stavova između njihovih pošiljalaca i primalaca. Razmena informacija ima ključni značaj za rad policije i rezultate koje ona postiže. Zapravo, informacije su osnovno sredstvo policijskog rada.

Komuniciranje se može podeliti po više kriterijuma. Prema učesnicima komunikacije, ona može da bude interna (među više članova organizacije i okruženja). U odnosu na strukturu organizacija u kojima se komunicira, komunikacija se deli na onu koja se dešava u malim grupama, i na onu koja se odnosi na šire organizaciono komuniciranje. Prema stepenu centralizacije, komunikacija se deli na centralizovanu (komunikacija preko jedne osobe) i decentralizovanu (bez posrednika u komunikaciji). Modeli centralizovane komunikacije mogu se predstaviti u vidu krsta, lanca (štafete) i slova „Y”. S druge strane, decentralizovana komunikacija se, prema modelu, može podeliti na onu u vidu kružnice i onu koja se realizuje svim vezama.

U odnosu na podudarnost modela komuniciranja structure organizacije, komunikacija može biti formalna i neformalna. Dok formalna komunikacija prati strukturu organizacije, s neformalnom komunikacijom to nije slučaj. Prema smeru, razlikujemo vertikalnu, horizontalnu i dijagonalnu komunikaciju. Naime, komuniciranje „prema gore” i „prema dole” predstavlja smerove vertikalne komunikacije i, kako sam naziv asocira, radi se o različitim smerovima relacije (pravca) pretpostavljeni-potčinjeni. Horizontalno komuniciranje realizuje se unutar istog hijerarhijskog nivoa. Dijagonalno komuniciranje postoji između učesnika koji su na različitim nivoima hijerarhije, pri čemu učesnici nisu linijski, a time ni subordinacijski povezani. U zavisnosti od tehnike (veštine koja se koristi), komuniciranje može da bude usmeno (verbalno), neverbalno, pisano i elektronsko (multimedijalno).

Najčešće se komunicira usmeno. Ljudi međusobno komuniciraju uglavnom „licem u lice”, proizvodeći zvukove, odnosno reči. Neverbalna komunikacija je prenošenje poruke na način koji nije ni usmeni ni pismeni. To mogu biti: izraz lica, govor tela, gest ili drugi pokret tela, način oblačenja, znakovi ili simboli koji izražavaju socijalni ili drugi status i fizička udaljenost ili blizina između sagovornika. Pisanim komunikacijom prenosimo informacije putem pisanih simbola.

Dok su u usmena i neverbalna komunikacija neodvojive, pisana komunikacija ih isključuje. Na usmeno-verbalnu komunikaciju utiče sadržaj onoga što se iznosi u vidu tona (50 %) i mimike (50 %). Dakle,

podjednak je značaj verbalnih i neverbalnih sadržaja tokom komunikacije, posebno kada su prisutni svi njihovi oblici, na primer tokom komunikacije „licem u lice”.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com